

Hamlet II: Exit Ghost
Av Jörgen Dahlqvist

Scen 1

2: Man vet vilka offer man är tvungen då man är tvungen att göra dom då man är tvungen att göra dom då man är tvungen att det vet man. Det vet man då man vet det då man är tvungen att göra dom offer man är tvungen att göra då man gör det offer man tvingas till som är tvungen att göra för att kunna gå vidare i livet. Det vet man. Det vet man det vet man för hur man gör så kan man veta det för oavsett hur man ser på sig själv och sin egen moral så vet man hur man reagerar då man står inför det offer man är tvungen att göra innan man står inför det offer man är tvungen till tvingad till förrän man tvingas till det utan återvändo. Då man står inför det offer man är tvungen till tvingad till förrän man tvingas till det utan återvändo och utan återvändo och tvingas till handlingen till den där handlingen som ligger utanför ens moral som man aldrig tänkte man skulle vara kapabel till att utföra den där handlingen som är så långt bortom ens egen fattningsförmåga att man inte kunde tänka sig att det skulle finnas inom en och därför tvekar man och därför tvekar man och för att förvissa sig för att förvissa sig om det är rätt och under tiden blir allt ännu svartare och tvivlet gräver sig in i en och man tänker att är det här jag nu är det här jag som ska göra detta som har fått detta uppdrag på mina axlar och allt är natt och allt är natt och dagen är långt borta ännu det finns bara mörkret att försöka hitta skydd i men det räcker inte för man kommer inte undan sin egen moral och sina egna bevekelsegrunder dom som ligger som grund för sättet att se på världen och sina medmänniskor men det räcker inte att gömma sig man måste handla för att handlingen är det enda rimliga är det enda rimliga är det enda som verkar rimligt oavsett om det är natt eller dag för handlingen står utanför allt sånt står bortom natten och dagen och dom egna bevekelsegrunderna och har sina egna mekanismer och kan därför inte tolkas på samma vanliga sätt som man tolkar andra händelser och handlingar så allt måste därför ha sin egen kontext och med detta följer också ett annat ansvar ett ansvar som är kopplat till själva handlingen och inte till den gängse moralen för handlingen föder sin egen moral och måste ha sin egen moral och alla försök att blanda ihop den vanliga moralen med handlingens moral kommer oavslåtligen att orsaka tvivel och därigenom sträcker man ut handlingens omedelbarhet som också är det som ursäktar och förlåter handlingen och är innefattad i handlingens egen moral. Och när jag säger handlingens egen moral så menar jag att den är helt fri från skuld och därför innefattar sin egen befrielse och

att man därigenom inte behöver känna några som helst kval för det man gör utan rättfärdigas av själva handlingens brutalitet och snabbhet för genom detta så blir handlingen sin egen manifestation och kan därför inte ifrågasättas utan blir ett slutet rum som både innefattar handlingen och handlingens utförande och handlingens absolution och även den. Även handlingens absolution. Och detta gäller båda parter, det vill säga, både den som utför handlingen och den som drabbas av handlingen för båda sluter ett förbund inom denna moral och ingen av dem kan klandras så länge båda utför sina roller med precision och med beslutsam lidelse för om båda förhåller sig till moralen och till moralens förbund finns det inte längre nåt att klandra och båda blir därigenom sammanbundna till en och samma moral och får därigenom dom roller dom tilldelas och behöver därför inte tvivla eller rädas för det finns en uppgift som båda måste fullfölja och därför...

1: Vad jag menar är...

2: Vad jag menar är att det finns vissa saker som man måste fullfölja som går utanför en själv.

1: Vad jag menar är...

2: Vad jag menar är att man inte kan styra allt utan måste förlita sig på att handlingen leder rätt att handlingen som man utför som ålagts en att utföra är den som är den rätta oavsett vad man tänker eller vad ens egen moral säger om den saken så är handlingen trots allt densamma och den rätta och det är det man måste förlita sig på att själva brutaliteten i handlingen är den som också ger absolution och förlåtelse för löftet man avger inför sig själv och handlingen är absolut och därigenom okränkbart och därigenom bortom all moral och därigenom bortom allt ifrågasättande och därigenom endast ren existens och därigenom det rätta det som skär genom rätt och fel och endast är rätt och ingenting kan därigenom ifrågasättas och man är därigenom skyldig att göra den handlingen som ålagts en för det är egentligen samma sak.

1: Vad jag menar är...

2: Vad jag menar är...

1: Vad jag menar är att en människa som är en son och har en far är fadern och att vi egentligen är densamme för vi delar egentligen samma öde och vad jag menar är...

2: Vad jag menar är...

1: Vad jag menar är att du är minnet av mig och du är minnet av mig det där minnet av mig känner du inte igen dig i mig, i minnet? Det är du, du är minnet, du är det där minnet av mig, veckorna innan mig, du är den jag kunde ha blivit, du är den jag var innan jag blev jag, den jag kunde ha blivit, du är mitt ansikte, det jag hade det jag en gång hade, det som fanns i mitt ansikte, någonstans i mitt ansikte och som sen blev jag som sen är jag som nu är jag. Minnet av mig, minnet av mig innan jag fanns, innan jag blev jag, minns du inte dig, minns du inte vem du var när du var jag? Minns du inte att du hade en uppgift som du måste utföra handlingen som måste avslutas som jag aldrig påbörjade men som finns i mitt ansikte som nu är ditt, det där hatet som jag bär på som nu är ditt det där och handlingen som väntar på att handlas som väntar på att bli handlat och avslutat som väntar på din hand som är min och din blick som är min som nu ska bli din som jag vill att du ska göra det här för mig som ett sista offer för pappa som en son kan göra för sin pappa det vill jag ber jag dig om att du ska göra för min skull för allt jag gjort dig för allt jag gjort dig för att jag höll om dig som liten och nu ber jag om detta i gengäld för att jag gav dig tröst när du grät och när du grät och minnet av din gråt minns du den när du grät och jag höll om dig och jag höll om dig och sa tröstande ord till dig som jag viskade i ditt öra som fick dig att sluta gråta nu är dom orden tillbaka nu ber jag om dom orden att du ska säga dom till mig att du ska göra det för mig för min skull så att jag slipper vänta och minnas och äntligen kan se dom dö. För dom kommer inte dö på något annat sätt. Dom kommer inte konsumera ihjäl sig. Dom kommer inte att dö eller dö av hög ålder eller av sjukdom. Eller av leda eller genom någon olycka. Dom kommer att leva för evigt dom kommer att leva då du är död. Dom kommer inte dö på det sättet. Därför måste du döda honom henne. Därför måste du döda honom. Henne. Henne. Honom. Honom henne. Därför måste du henne honom. Honom. Honom. Henne. Henne. Henne. Henne honom. Henne. HENNE.

1 (glider sakta över i 2) HONOM. HENOM HENOM Henne. Honom.
Henom.

Henne. Henne honom. Henne.
HENNE. HONOM. HENOM HENOM Honom. Henne.
Henne. Henne honom. Henne.
HENNE. HONOM. HENOM Henne. Honom. Henom.
HENNE. HONOM. HENOM HENOM Henne. Honom. Henom.

2: Henne. Henne honom. Henne.
HENNE. HONOM. HENOM HENOM Honom. Henne.
Henne. Henne honom. Henne.
HENNE. HONOM. HENOM Henne. Honom. Henom.
Henne. Henne honom. Henne.
HENNE. HONOM.
Henne. Henne honom. Henne.
HENNE. HONOM. HENOM HENOM Henne.

Honom. Henom.

Henom.

Jag skiter väl i henom. Alla. Jag skiter i henom alla. Inte i dig.

Scen 2

1: Du ska vara den som jag älskar.

2: Det är jag också.

1: Hamlet?

2: Ja. Det är jag. Och du ska bli henne.

1: När då?

2: När hon är död ska du bli henne.

1: Lovar du det?

2: Du ska få allt av mig. Jag ska ge dig allt.

1: När då?

2: Sen senare när allt är över.

1: Allt ditt, hela dig?

2: Allt. Så länge som du finns.

1: Det kanske jag inte gör. Kanske inte så länge till.

2: Vad ska du göra?

1: Tiger.

2: Du? Vad ska du göra?

1: Inget.

2: Nej, precis. Du ska inte göra nånting. Det är ju bara tomma ord. Det är ju bara tomma ord det är ju bara dom betyder ju ingenting.

1: Och om dom gör det?

2: Men det gör dom inte för ingen kommer ens märka att du försvinner.

1: Inte du heller?

2: Om jag försvinner?

1: Kommer du märka det?

2: Jag kommer att märka det.

1: Det räcker.

2: Men ingen annan. Alla andra kommer inte ens märka det. Att du är försvinner. Eller att du är försvunnen eller om nån överhuvudtaget

bryr sig ju bara om sig själva och sitt. Alla gör det. Alla är likadana.

1: Inte jag! Du. Inte jag.

2: Nej.

1: Och inte du!

2: Nej, men det är undantaget. Det är undantaget som bekräftar regeln och det där, att alla bara bryr sig om sig själva. Innerst inne. Att alla bara försöker få mig att göra precis som men ingen kommer märka om nån av oss försvinner.

1: Du tänker väl inte försvinna?

2: Tänker du det?

1: Jag vet inte. Ibland står jag nere vid vattnet.

2: Gör inte det!

1: Men det gör jag. Jag står nere vid vattnet och bara står där. Och bara står där.

2: Gör inte det.

1: Det gör jag inte heller. Inte nu. Nu är jag med dig.

2: Nu är du med mig.

1: Det ska jag alltid vara. Det har jag lovat dig. Det har jag lovat dig och det har du lovat mig.

2: Gå inte.

1: Det ska jag inte.

2: Det vill jag inte.

1: Det ska jag inte heller.

2: Du får inte lämna mig.

1: (*samtidigt*) Det ska jag inte. Det ska jag inte min kära lille pojke. Och jag kommer aldrig lämna dig. Aldrig nånsin. Det kommer jag inte göra. Det ska jag inte. Det ska jag inte.

2: (*samtidigt*) Inte jag heller. Inte jag heller. Inte jag heller min käre lille pojke. För dina ord finns tatuerade själen i mig och du är regnet överlåtelsen, det vet jag, det vet jag, det har jag förstått. Vad sa du?

Scen 3

1: Du har lovat mig.

2: Tiger.

1: Hamlet, du har lovat mig.

2: Jag har inte lovat nånting.

1: Du vet vad du lovat mig.

2: Jag vet ingenting.

1: Jag skulle få allt. Du sa det. Du sa det igår att du skulle ge mig allt.

2: Det har jag aldrig sagt.

1: Du sa det igår. Att jag skulle få allt.

2: Det sa jag inte. Det har jag aldrig sagt. Jag sa ingenting igår.

1: Du sa det. Du sa det igår. Att jag skulle få allt, att du skulle ge mig allt. Du lovade mig det.

2: Men jag sa ingenting igår. Jag sa inte ett ord. Jag var helt tyst.

1: Du sa att om jag håller om dig tröstar dig så ska du få allt, om jag gjorde det igår, och väntar till imorgon ska du få allt, ska du få allt, ska jag ge dig allt. Det sa du. Ljög du om det?

2: Det var inte det jag sa. Jag sa att vi får se. Jag sa att vi väntar till imorgon så får vi se.

1: Det var inte det du sa.

2: Jag har ingenting att dig. Det sa jag redan igår.

1: Du sa att jag ska bli Gertrud. Det sa du. Du sa att du skulle ge mig allt, att jag skulle bli henne istället för henne. Ljög du om det, ljög du när du sa det?

2: Det har jag aldrig när då?

1: Igår. Igår sa du det.

2: Vi träffades inte ens igår. Jag var helt själv igår.

1: Det är klart vi träffades. Vi träffades och du lovade mig det. Allt. Jag tröstade dig och höll om dig och du sa det.

2: Det kan jag inte minnas.

1: Men jag minns. Jag minns att du gjorde det. Jag kommer aldrig glömma. Hamlet. Ge mig vad du lovat mig.

2: Tiger.

1: Du. Jag vill ha mitt löfte. Jag vill ha det nu, det du lovade mig igår.

2: Tiger.

1: Eller ljög du för mig?

2: Jag ljuger aldrig.

1: Ge mig det då. Ge mig vad du lovat mig då.

2: Sen. Sen, du ska få ditt löfte sen.

1: Sen när då?

2: Sen senare. Imorgon. Det sa jag redan igår. Sa jag inte det?

1: Låt mig hjälpa dig.

2: Nej, inte du. Du kan inte göra sånt. Du ska inte.

1: Men det kan jag. Om du ber mig. Be mig.

2: Nej.

1: Jag böjer mig för dig. Jag böjer mig ned, mina ben, knän. Jag böjer mig. Be mig. Jag gör vad som helst för att. Be mig. Du. Hamlet. Be mig. Be mig. Be mig. Be mig. Be mig.

Scen 4

Hur är det Hamlet? Du ser ut som du. Hamlet? Hamlet?

2: Vem då?

1: Du är nån annan.

2: Vem då?

1: Jag vet inte.

2: Jag är den jag alltid varit.

1: Du är du men du är också nån annan. Du har nån annan i dig.

2: Jag känner ingenting. Jag är densamme.

1: Nej.

2: Vadå nej?

1: Nej. Det är du inte.

2: Men det är jag.

1: Du är du. Men du är två personer. Du är två. Du ska vara en.

2: Det är jag också. Titta här. Här är jag. Vad ser du?

1: Mörker. Död. Sot. Aska.

2: Nej, det är ingenting. Det är bara tid minnen.

1: Vrid det rätt då, minnet.

2: Men det går inte.

1: Det går.

2: Om du hjälper mig går det.

1: Vad ska jag göra?

2: Vänta på mig.

1: Det gör jag.

2: Så länge som det krävs, gör du det, så länge som det krävs?

1: Det är klart.

2: På riktigt. Du måste på riktigt Ofelia.

1: Men det gör jag. På riktigt Hamlet.

Scen 5

2: Kalla mig inte det.

1: Vadå?

2: Hamlet, det är inte jag. Inte längre.

1: Har det hänt nåt Hamlet?

2: Kalla mig inte det sa jag säger jag. Jag heter inte Hamlet.

1: Vad ska jag kalla dig då?

2: Vad som helst. Vad som helst bara inte det. Det är hans namn. Hennes. Inte mitt. Inte längre. Det är slut nu. Allt det här är slut nu.

1: Det är inte slut. Det här är början. Det är här det börjar.

2: Det finns ingen början. Det finns ingen börjar, det finns bara slut.

1: Du älskade honom.

2: Jag vet inte.

1: Men det gjorde du. Du älskade honom. Det minns jag. Du sa det. Du älskade honom.

2: Minnena av honom kanske jag.

1: Han finns kvar där. Inuti dig. Han är tatuerad själen.

2: Jag har ingenting inuti mig själen. Det är bara svart tomt sot tjära. Här inne. Jag önskar bara att jag kunde bli ren, att regnet kunde skölja bort smutsen.

1: Det kan det. Det kan du.

2: Hur då?

1: Du har din faders röst.

2: Nej, inte den.

1: Han är regnet. Hans ord, det han säger till dig.

2: Hans ord? Dom kommer i alla fall aldrig. Nej, jag tror inte det.

1: Du har en uppgift du är satt till världen att fullfölja.

2: Är jag satt till världen?

1: Det här är din plats. Det här är ditt arbete.

2: Min plats? Har jag en plats? Jag vet inte, har jag det?

1: Här är regnet överlåtelsen. Du är vacker.

2: Tiger.

1: Men det är du. Du är vacker.

2: Tycker du det?

1: Det är klart.

2: Inte om du såg det som finns här inne. Då skulle du inte säga så.

1: Det har jag. Det skulle jag. Oavsett skulle jag.

2: Tänk om vi skulle åka härifrån. Lämna alla och bara bli vi.

1: Vart skulle vi åka?

2: Wittenberg. Där var jag boken studierna. Jag skulle visa dig allt. Jag skulle visa dig allt ge dig allt.

1: Allt ditt, hela dig?

2: Allt mitt, hela mig.

1: Och jag skulle hålla om dig, trösta dig.

2: Och jag skulle boken studierna och du skulle komma in och här står jag.

1: Här står jag. Kom och ta mig. Här står jag. Kom och ta mig. Du. Jag står ju här. Jag står ju här. Jag står ju här, kom och ta mig. Här. Här.

Scen 6

2: Mamma? Gertrud? Du? Gertrud. Gertrud? Hör du mig? Hör du att jag ropar ditt namn. Hör du mig. Mamma. Mamma? Ammam? Durtreg? Durtreg?

1: Här är jag.

2: Nej, du är inte min mamma.

1: Jag är mamma.

2: Nej, du är inte min mamma. Du är inte hon.

1: Jag kan bli. Är redan det.

2: Gå härifrån, spöke.

1: Inte förrän jag fått tala med dig.

2: Men jag vill inte tala med dig. Gå härifrån.

1: Nej, jag stannar. Jag stannar tills jag fått tala med dig, Jag går inte förrän jag fått be dig om ursäkt, innan du älskar mig igen.

2: Men det gör jag redan.

1: Nej, det gör du inte.

2: Men det gör jag mamma. Det gör jag. Det gör jag har jag alltid gjort.

1: Jag vet att jag betett mig illa. Jag vet det. Att jag gjort dig illa. Jag vet det. Jag vet det. Jag vet det och att du vet det.

2: Nej, mamma.

1: Du vet det.

2: Nej, mamma. Det är inte sant.

1: Jag gjorde dig illa när du var liten. Jag skulle ta hand om dig men det gjorde jag inte. Jag skulle se efter dig och ta hand om dig men gjorde jag inte. Jag var inte där.

2: Det spelar ingen roll. Det gör ingenting, mamma.

1: Det spelar visst roll.

2: Jag har glömt hur det var när jag var liten. Jag minns inte det.

1: Jag skulle vara där men det var jag inte. Jag var inte där. Jag har svikit dig.

2: Du har inte svikit mig.

1: Jag har svikit dig. Jag har gjort dig illa. Du har all anledning att hata mig. Jag förstår att du gör det. Jag förstår att du vill mig illa.

2: Nej.

1: Säg att du hatar mig.

2: Jag hatar... jag hatar inte dig.

1: Men det gör du. Det vet jag att du gör. Säg det.

2: Jag hatar inte dig, mamma.

1: Det har du alltid gjort. Jag vet att du vill mig illa. Jag vet det. Säg det. Säg det. Säg det att du hatar mig. Säg att du hatar mig säg det, säg det, Hamlet, att du hatar mig. Säg det. Säg det!

2: Mamma?

Scen 7

Tiger.

1: Du?

2: Vad är det?

1: Vad gör du?

2: Jag gör väl inte nåt. Jag sitter bara här och jag gör väl inte nåt. Jag gör väl aldrig nåt. Vadå?

1: Inte vet jag.

2: Nej, precis. Precis. Det är ju det som är problemet. Det är ju det som jag gör väl aldrig nåt, jag har väl aldrig gjort nåt? Jag har i hela mitt liv bara suttit och aldrig gjort nåt. Det gör jag nu med.

1: Du gör massor av olika saker.

2: Som vadå?

1: Men det gör du. Du gör ju allt möjligt.

2: Jag gör ingenting för jag kan inte göra det. Jag har aldrig kunnat. Har bara det här jävla skiten inuti mig som stoppar mig från att göra. För jag kan inte göra det.

1: Vadå?

2: Ingenting. Som jag måste göra. Ingenting, det som jag måste ingenting. Som jag måste göra ingenting nåt. Jag kan inte göra ingenting nåt. Inte vet jag. Det är mörkt ute. Ser du inte mörkret?

1: Nej.

2: Men det är det. Det är mörker överallt. Hur fan kan man se nåt i det här mörkret?

1: Jag vet inte.

2: Nej, det gör jag faktiskt inte.

1: Inte jag heller. Inte jag heller.

2: Nej, inte jag heller. Det kanske vilar en förbannelse över oss mig. Känner du den?

1: Jag vet inte.

2: Kanske ingen vet.

1: Kanske nån vet.

2: Vem då?

1: Nån.

2: Ingen vet. För det går inte att se ett skit i det här mörkret och då kan man för helvete inte lära sig nånting om nånting utan man är utkastad i det här tomrummet, det här som jag har här inne som finns här som ingen nånsin kan förstå.

1: Men det är samma sak för mig.

2: Vadå?

1: Mörkret. Det är samma sak.

2: Samma sak?

1: Det är ingen skillnad. Det är samma sak. Det är bara sot här inne. Sot och sot och sot och aska och sot härinne också. I hela mig likadant, det är i hela mig, det mörkret som finns i hela mig vad gör du?

2: Det måste ut.

1: Sluta.

2: Det måste ut, det som kliar här inne.

1: Sluta, du kommer att, sluta nu!

2: Det är nåt här inne. Som finns inne i mig. Som lever inne i mig, Som lever inne i mig som finns här inne. Och det måste ut.

1: Det är samma sak för mig jag känner också samma sak.

2: Känner du samma sak?

1: Ja.

2: Samma sak som mig? Den här som finns inuti mig.

1: Ja, men det går över.

2: Hur kan det vara samma sak för dig? Du har ju för fan inte varit med om samma saker som hur fan kan det vara samma sak för dig? Va?

1: Det går inte jämföra smärta.

2: **Nej**, men det är ju det jag säger, det är ju för helvete det jag menar.

1: Jag vet hur det känns.

2: Så det jag känner är bara nån sorts som jag hittar på, det här som jag har inuti mig, det här mörkret, det är nåt som jag fantiserat ihop det som finns inuti mig, det här tomrummet, den där jävla uppmaningen som han sa, det är allt det är påhitt eller hur?

1: Det har jag aldrig sagt,

2: Nej, men det är det du menar.

1: Det är inte det jag menar.

2: Fan alltså, Jag orkar inte längre, det är alldeles för, jag orkar inte längre.

1: Men du kan inte bara ge upp.

2: Men vad fan tror du jag gör då? Tror du inte att det jag gör? Va?

1: Det är klart du gör.

2: Då så. Då så det är klart jag gör.

1: Jag menar bara att du inte bara kan ge efter för allt det där tvivlet hatet.

2: Men det gör jag ju inte heller. För jag ska spränga världen för att nå dess kärna. Det är vad jag ska göra. Jag ska måste. Jag ska spränga världen. Jag ska måste. Jag ska måste spränga världen för att nå dess kärna. Jag måste. Jag ska. jag ska måste spränga världen måste spränga kärnan för att nå världen för att nå dess kärna jag ska jag måste ska jag ska måste spränga världen för att nå dess världen för att nå dess kärna för att jag ska för att jag måste för att jag måste ska kärnan för att jag ska nå kärnan för att jag ska hitta en kärna i allt det här i världen för att världen ska bli begriplig och inte som nu, inte som den här sorgen efter pappa och och för att jag ska för att den ska finnas en mening i all tomhet efter pappa och att jag ska det ska finnas en mening i kärnan det som var pappa som är pappa i mig som är pappa som är pappa i världen som är världen i sig som är min pappa som inte finns mer som inte finns längre som jag inte vet var världen är som är tomrum som är tomrum och svärta och sorg och utan mening som är en värld utan kärna som måste sprängas i bitar.

Scen 8

Nu gör jag det.

1: Nu?

2: Nu ska det göras. Nu gör jag det.

1: Då är det bara att göra det. Äntligen.

2: Jag orkar inte vänta längre på några svar. Jag är. Jag är, var. Allt ska bli som det var, jag orkar inte annat. Jag orkar inte att bara sitta här och det måste ske nu, nånting måste ske.

1: Men gör det då. Gör det. Allt kommer att bli sen efter det. Och jag bli henne.

2: Alla vet ju vad han gjort. Alla vet det. Vad som hände. Du vet ju lika bra som jag. Eller hur?

1: Jag vet det lika bra som du. Jag har också sett det. Vad dom gjort dig. Vad dom gjort oss.

2: Du vet det lika bra som jag. Du vet det lika bra alla vet det. Du vet det lika bra som jag. Alla vet det. Alla vet det.

1: Gör det vackert.

2: Det ska jag. Det ska bli vackert. Det ska bli en vacker som alla ska minnas. Hans ansikte hennes.

1: Det ska synas i ansiktet. Vad dom gjort.

2: Det kommer synas.

1: Det vet jag att det kommer att synas.

2: Jag gör det för mammas skull. Alla, du vet vad han gjort mamma. Och jag har lovat. Jag lovade att jag skulle henom. Det lovade jag. Och jag kan väl inte svika ett löfte eller hur?

1: Nej.

2: Men det kanske du tror jag kommer att göra men det kommer jag aldrig göra. Jag kommer aldrig att svika ett löfte som jag lovat. Men det kommer jag inte att göra oavsett vad du tror. För jag kommer aldrig att svika ett löfte.

1: Jag då?

2: Vadå?

1: Vad kommer bli av mig?

2: Nej, inga frågor. Jag vill inte ha några frågor. Jag klarar mig utan dina frågor.

1: Det var ingen fråga.

2: Det där var en frågor. Jag håller vad jag lovat inget annat. Inget annat.

1: Du?

2: Nej, sluta nu. Jag håller bara vad jag lovat inget annat. Och jag har inte lovat nånting. Det har jag redan sagt dig. Det har jag sagt dig tidigare sen. Det sa jag dig tidigare. Sen. Jag sa ju det. Tidigare sen.

Scen 9

1: Vad vill du? Jag förstår inte vad du vill. Du pratar. Jag ser att du pratar med nån. Att du pratar med någon. Vem pratar du med? Det är ingen där. Det är ingen där. Det är bara luft. Du pratar med luften. Varför pratar du med luften? Det är ingen där. Det är bara luft. Varför pratar du med luften. Vad försöker du uppnå? Vad försöker du uppnå genom att prata ut i tomma luften? Vad vill du? Säg vad du vill. Jag förstår inte vad du vill. Jag förstår inte vad du vill.

1 och 2 (glider in i varandra, förhåller sig fritt till texten): Vad vill du? Jag förstår inte vad du vill. Du pratar. Jag ser att du pratar med nån. Att du pratar med någon. Vem pratar du med? Det är ingen där. Det är ingen där. Det är bara luft. Du pratar med luften. Varför pratar du med luften? Det är ingen där. Det är bara luft. Varför pratar du med luften. Vad försöker du uppnå? Vad försöker du uppnå genom att prata ut i tomma luften? Vad vill du? Säg vad du vill. Jag förstår inte vad du vill. Jag förstår inte vad du vill. Vad vill du? Jag förstår inte vad du vill. Du pratar. Jag ser

att du pratar med nån. Att du pratar med någon. Vem pratar du med? Det är ingen där. Det är ingen där. Det är bara luft. Du pratar med luften. Varför pratar du med luften? Det är ingen där. Det är bara luft. Varför pratar du med luften. Vad försöker du uppnå? Vad försöker du uppnå genom att prata ut i tomma luften? Vad vill du? Säg vad du vill. Jag förstår inte vad du vill. Jag förstår inte vad du vill. Vad vill du? Jag förstår inte vad du vill. Du pratar. Jag ser att du pratar med nån. Att du pratar med någon. Vem pratar du med? Det är ingen där. Det är ingen där. Det är bara luft. Du pratar med luften. Varför pratar du med luften? Det är ingen där. Det är bara luft. Varför pratar du med luften. Vad försöker du uppnå? Vad försöker du uppnå genom att prata ut i tomma luften? Säg vad du vill.

Scen 10

2: Vad har du gjort?

1: Inget.

2: Inget? Inget, du är ju alldeles blöt? Hela du är ju alldeles vad har du gjort?

1: Det regnade ute.

2: Har du varit nere vid vattnet?

1: Nej.

2: Du vet att du inte får det. Du vet att jag förbjudit dig att vara nere vid vattnet. Du vet det.

1: Jag har inte varit nere vid vattnet.

2: Vad har du gjort då?

1: Det regnade ute. Sa jag.

2: Det var inte ett moln på himlen tidigare idag. Det var alldeles klart.

1: Men nu gör det det. Regnar.

2: Du ska inte gå ute i regnet. Du kan bli förkyld.

1: Vad bryr du dig om det?

2: Vad jag bryr mig om det? Jag bryr mig om dig. Jag är rädd om dig. Jag vill inte att nåt ska hända dig.

1: Du älskar mig inte?

2: Tiger.

1: Va?

2: Så gott det går. Det är jag gör så gott jag kan, jag älskar dig så gott jag kan.

1: Gör inte det.

2: Men det gör jag. Jag tänker på dig. Varje dag.

1: Gör vad du vill. Det spelar ingen roll.

Scen 11

2: Vad är det som har hänt?

1: Inget.

2: Snälla prata med mig.

1: Jag vill inte prata med dig.

2: Hatar du mig?

1: Nej.

2: Men vad är det då?

1: Varför skulle jag det?

2: Jag vet inte. Jag har betett mig illa.

1: Du har inte gjort nånting.

2: Tidigare.

1: Du gör ju ingenting.

2: Men vad är det då? Jag skulle ge dig allt. Jag skulle ge dig och du skulle få allt. Men det blev inte så. Är det därför du hatar mig?

1: Jag hatar inte dig säger jag. Jag tycker ingenting om dig.

2: Men vad är det då?

1: Du är ett blankt ark för mig. Det står inte ord på det där papperet som jag bryr mig om. Det är helt tomt och jag inte vet jag. Inte vet jag, vad det där jävla papperet har för det spelar för helvete ingen roll. Det spelar väl ingen roll. Det är väl ett jävla vanligt papper och jag skiter väl i det. Jag skiter väl i det. Jag skiter väl i det. Papperet.

2: Du kommer gå under om du. Du kommer förstöras gå under.

1: Men det gör jag redan. Förstår du inte det? Förstår du inte? Det?

2: Jag kan hjälpa dig. Jag tänker inte förstöra dig.

1: Det har du redan gjort.

2: Säg inte så.

1: Men det är sant.

2: Jag orkar inte leva utan dig att leva med den här soten inuti mig utan dig utan din glädje och att försöka hålla ihop det här skalet skalvet som jag, honom, honom du som finns här inne inuti mig, sotet skuggan.

1: Vi är alla skuggor. Vi är alla skuggor och kommer gå under. Vi är alla och kommer gå under mörker.

Scen 12

Där är vattnet. Där. Vattnet kallar mig. Det kallar mitt namn. Ofelia. Ofelia.

2: Hamlet.

1: Ofelia.

2: Hamlet.

1: Alla mina namn. Vattnet kallar mig, djupet kallar mig.

2: Hamlet.

1: Ofelia. Här är din bädd.

2: Hamlet.

1: Ofelia. Kvinna. Här i djupet. Här i djupet i djupet av denna och jag står nere vid avgrunden.

2: Hamlet.

1: Sotet, mörkret djupet andan. Askan sotet. Och andas in sotet askan och låter sotet mörkret fylla mig och bli lik den jag älskar.

2: Hamlet. Jag skiter väl i det.

1: Och all den kärlek. Hamlet. Pappa. Alla. Och blicken riktad nedåt, och alla röster, dom som finns i mig, allas, och dom som finns utanför mig stänger jag ute för jag vill bara höra sirenens sång djupt nere i botten, djupt nere i botten av detta mörker djup, och se min egen spegelbild i det svarta som ett andra ansikte, mitt eget, det ansikte som förlikats med sitt offer och dom offer man tvingas att göra som är det öde som är avsett för en och jag står inför djupet och men mina ben kan inte böja sig för den uppgift som är min

egen så jag står stilla och med blicken riktad rakt ner i vattnet och näckrosorna och jag är kan inte vika mig jag är oförmögen att omfamna det jag som ska bli jag det jag som ännu inte är men som snart ska bli och som vars moral jag är tvungen att innefatta och snälla gud låt mina ben böja sig av ödmjukhet jag vill jag vill djupet mörkret men jag kan inte ta det där enda steget ut i överlåtelsen, att skänka sig till kärleken, att skänka sig ut och bara låta sig inneslutas i katedralen mausoleet...

2: Hamlet.

1: Hamlet.

2: Ofelia

1: Nej, jag vågar inte det, jag kommer inte att klara den uppgift som är min, som är mitt andra ansiktes så jag står här nere hela kvällarna, nere vid vattnet och bara stirrar ut i vattnet, blicken, rakt ned i det djupa vattnet och hoppas att mina knän äntligen ska vika sig och snälla vik dig knä vik dig ben vik dig kropp och tanke så jag kan steget ut i överlåtelsen, värmen, mörkret, omfamnad omfamnad av det stora heliga, döden och äntligen minnas ljuset namnet och äntligen sömnen sömnen sömnen sova länge till morgonen fortsätta sova även efter morgonen och in i natten och alla natters nätter och alla dagars dagar och alla tiders tider och bara vara resten av ett minne, det dunkla, det som tränger fram i drömmarna och sömnen sömnen sova i den eviga sömnen precis som.

Scen 13

2: Vad har hänt?

1: Ofelia är död.

2: Död. Nej, det är hon inte. Spöke.

1: Det är hon.

2: Död. Hur då?

1: Tiger.

2: Hur då död? Hur gick det till?

1: Hon överlåtelsen regnet. Sedan vattnet. Vattnet där nere. Vattnet. Försent. Rädda henne. Det gick inte henne. Rädda henne. Det gick inte.

2: Och nu är hon död? Nu är hon vattnet? Där nere? Försent? Vattnet?

1: Ja.

2: Nej, det är hon inte.

1: Tiger.

2: Det är hon inte. Det vet jag hon inte är. Det känner jag hon inte är. Jag tror dig inte. Du ljuger.

1: Det gör jag inte, Hamlet.

2: Men det gör du. För jag tror inte på döden. Att den kan komma på det viset, så där utan hon skulle ju få allt. Hon skulle få allt att leva för. Jag skulle ge henne allt. Det lovade jag henne. Det sa jag till henne igår. Hon ska bli Gertrud, det sa jag. Det lovade jag henne.

1: Ge henne allt då. Ge henne ALLT.

2: Hur då?

1: Du vet vad du ska göra.

2: Det vet jag inte. Vad ska jag ge? Jag har ingenting att ge.

1: Du har det här inne.

2: Men jag kan inte.

1: Då dör hon.

2: Inte för mig. För mig kommer hon aldrig dö.

1: Ingen annan kommer minnas henne. Hon död när du dör. Du kommer döda henne när du dör. Du har din faders röst. Följ den. Lyd den.

2: Jag kan inte. Jag kan inte.

1: Du måste. Du måste annars blir du en mördare utan förbund med moralen. Annars är du skyldig och utan absolution.

Scen 14

Vart ska du?

2: Tiger.

1: Ska du gå?

2: Nej.

1: Gör inte det då.

2: Det gör jag inte heller.

1: Du måste stanna. Eller ska du gå?

2: Vart ska jag gå? Jag passar inte nånstans.

1: Men stanna här då.

2: Här kan jag inte stanna.

1: Du har ju alltid tyckt om att vara här.

2: Det här? Jag har aldrig tyckt om det här. Inte längre. Förut kanske.

1: Du brukade leka här. När du var liten.

2: Jag har aldrig lekt här. Inte som jag kan minnas.

1: Det gjorde dig alltid glad.

2: Jag har aldrig varit glad.

1: Det kommer gå över.

2: Vadå?

1: Det du känner.

2: Det jag känner?

1: Det kommer gå över.

2: Jag känner ingenting.

1: Det där som du grubblar på. Om det är rätt eller fel.

2: Jag grubblar inte på nåt.

1: Det är rätt.

2: Jag är helt blank. Jag är helt blank som ett blankt ark. Det står inte ett ord här inne, det är tomt som ett tomt vitt ark, sot aska. Inte en bokstav, ord.

1: Men det kommer att gå över. Precis det kommer att gå över. När du gör det går det över.

2: Hur vet du det?

1: Jag vet det.

2: Och det jag har här? Kommer det också att försvinna?

1: Ja. Även det kommer att försvinna.

2: Hur då?

1: Det gör det bara, en dag finns inte det där längre.

2: Är det säkert? Att det försvinner?

1: Ja.

2: Du får inte ljuga, inte om det här.

1: Det gör jag inte. När du utfört det arbete du är satt till att göra. En dag är du glad igen. Fri. En dag finns inte det där längre där inne och då är du helt vad gör du?

2: Ingenting.

Scen 15

Jag tänker.

1: På vad?

2: Ingenting.

1: Säg vad du tänker på?

2: Ingenting sa jag. På dig.

1: På mig?

2: Jag kan inte sluta tänka på dig. Du finns inne här inne i mig, hela tiden. Det är du som är här.

1: Du misstar dig. Du misstar dig, Hamlet. Det är inte jag som är där.

2: Jag är inte Hamlet.

1: Men det är du. Gör du. Du misstar dig. Du misstar dig. Du är en glad pojke. Du är min pojke. Du är glad. Du har alltid varit glad och inte som du är nu.

2: Hur är jag nu då?

1: Det vet jag inte.

2: Inte jag heller.

1: Vart ska du frågar jag?

2: Jag ska ingenstans.

1: Men stanna här då. Jag försöker prata med dig.

2: Det gör du också.

1: Men du är ju i oskärpa, jag ser inte dina konturer. Sätt dig ned. Jag vill bara du ska sitta ned och lyssna. Vi pratar ju nu. Du och jag.

2: Det gör jag också.

1: Jag försöker prata med dig men du är ju en dimma, det är ju som att prata ut i tomma luften när man pratar med dig. Det är som att slänga ut orden i ett tomrum och hoppas det ska vara nån där som svarar. Förstår du vad jag säger skugga? Jag försöker se på dig men jag kan inte ens se var du börjar eller slutar. Vem är du? Jag känner inte dig längre.

2: Gå inte, mamma!

1: Du har blivit någon annan.

2: Gå inte !

1: Det ska jag inte heller.

2: Jag vill att du stannar.

1: Det gör jag också.

2: Du ska alltid vara här hos mig, mamma. Alltid. Precis som det var förra veckan.

1: Men det var väl inte i förra veckan.

2: Jo, det var i förra veckan det minns jag.

Scen 16

Eller?

1: Eller? Var det förra veckan?

2: Nej. Det var inte i förra veckan. Det var tidigare på veckan.

1: Var det förra veckan?

2: Nej.

1: Veckan innan det.

2: Ja, precis. Det var ju veckan före det. Veckan innan det, före det. Nej, det var inte i förra veckan. Det var tidigare. Det var tidigare på veckan. Det var... när var det?

1: Jag minns inte.

2: Nej, jag minns inte, det var tidigare i veckan, veckan innan det, eller i slutet på förra veckan och jag stod och läste en bok, eller var det förra veckan? Det var förra veckan.

1: Det måste det ha varit.

2: Det måste det ha varit.

1: Ja, det måste det ha varit.

2: Eller i slutet av förra veckan, eller kanske början också, jag är nästan säker på att det var förra veckan.

1: Eller precis innan förra veckan.

2: Eller precis innan det.

1: Precis innan.

2: Veckan innan det kanske.

1: Ja, precis. Veckan innan det. Eller var det förra veckan? Det var veckan före det. Veckan innan det före det.

2: Förra veckan. Precis mitt på, det minns jag. Mitt på, när vi träffades, och jag läste den där boken studierna, den där. Visst läste jag boken?

1: Det måste du ha gjort.

2: Det måste jag ha gjort.

1: Ja, det minns jag att du, eller var det veckan innan det.

2: Jag läste den där boken studierna, Det var väl i förra veckan? jag stod och läste den där boken studierna. Och du kom in.

1: Och jag kom in. Och jag kom in och du läste boken.

2: Och jag läste boken studierna, det var i förra veckan, det var i, jag läste den du kom in och sen.

1: Sen sa jag här står jag.

2: Och sen sa du att jag står här nu.

1: Och sen sa jag kom och ta mig. Jag står ju här. Kom och ta mig. Du? Jag står ju här.

2: Jag vet det. Jag vet att du står där. Jag ser det.

1: Jag står ju här. Kom och ta mig. Du. Jag finns för att du finns. Bara för att du finns. Jag är din tröst. Vi står ju här nu. Du och jag. Här. Nu. Och sen.

2: Men det är knappt att vi gör det. Jag är inte säker på det. På att vi gör det. Jag är inte säker på det. På att det är det vi gör.

1: Jag finns. Här känn. Känn på mig. Jag finns. Jag står ju här. Du?

Scen 17

2: Snälla, se inte på mig så där dom där ögonen. Du har ingen rätt att se på mig så där den där blicken.

1: Vad är det för blick?

2: Den där. Blicken.

1: Jag kan se bort.

2: Tiger.

1: Älskade du henne mig?

2: Det är klart, mamma. Det är klart.

1: Och Ofelia?

2: Henne också.

1: Inte som du älskar mig henne.

2: Mamma. Jag vet inte vad jag ska göra. Hjälp mig!

1: Du måste välja om du ska hålla ditt löfte eller inte. Hur ska du göra?

2: Det vet jag inte.

1: Fråga då om du inte. Fråga det där du undrar över. Fråga.

2: Vadå?

1: Var jag? Har jag varit? Kan jag vara? Är jag?

2: Är jag? Var jag?

1: Det är din uppgift att svara på den frågan. Du ska ge henne allt mig. Det har du lovat.

2: Jag har inte lovat nånting. Du? Det har jag inte, jag har inte lovat nånting.

1: Det har du. Du lovade henne ALLT.

2: Men det har jag inte, och det är det har jag inte snälla hjälp mig, mamma. Om jag bara får din snälla jag behöver din hjälp mamma, jag behöver din hjälp jag måste ha hjälp för jag vet inte om jag är inte i stånd att själva, försöka omfatta denna moral denna uppgift, som jag vet inte. Som jag dukar under för, som jag kommer att duka under för. Du? Snälla säg nåt, mamma. Vad som helst. Vad som helst.

Scen 18

Hamlet.

1: Det är jag, Ofelia

2: Ofelia? Är det du?

1: Ja.

2: Du är inte Ofelia. Ofelia är död. Du är Hamlet! Gå härifrån.

1: Tiger.

2: Gå härifrån sa jag, säger jag, gå härifrån.

1: Snälla Hamlet.

2: Nej. Jag heter inte så.

1: Snälla.

2: Jag heter inte Hamlet.

1: Vem är du då?

2: Jag är den jag är här. Den som finns inuti mig.

1: Vem är det?

2: Va?

1: Vem är det?

2: Den här? Det här? Det vet jag inte. Det ska jag ta reda på.

1: Du är den jag älskar.

2: Vadå?

1: Du är den jag älskar, Hamlet.

2: Gertrud?

1: Nej. Det är jag. Ofelia.

2: Ofelia? Är det du?

1: Ja, det är jag.

2: Låt mig vara Ofelia.

1: Jag kan inte.

2: Du kommer bara göra dig illa. Han kommer göra dig illa. Jag kommer skada dig.

1: Det skulle du aldrig göra.

2: Du känner inte mig.

1: Tillräckligt i alla fall.

2: Men det räcker inte. Tillräckligt räcker inte.

1: Jag kan hjälpa dig.

2: Det kan ingen. Det finns ingen hjälp för honom längre. Det är bara jord och för honom. Han kommer att.

1: Vad?

2: Jag vet inte.

1: Inte jag heller.

2: Det är jag också. Jord. Det är jorden det är dit du ska. Jag.

1: Sluta!

2: Här är den. Känn på den.

1: Sluta säger jag.

2: Den svarta jorden. Den svarta mörka graven. Jorden. Dit du ska. Jag. Vet du vad det smakar? Det smakar jord. Det smakar jord. Järn. Mörker. Känn på den. På jorden. Mörkret. Känner du?

1: Sluta, du skrämmer mig.

2: Det är ingenting att vara rädd för.

1: Det är dig jag är rädd för.

2: Det behöver du inte. Vi ska alla dit. Förr eller senare. Alla. Jag också. Drömna. Är det inte det? Sömna. Allt det här?

1: Jag vet inte.

2: Inte jag heller. Jag minns bara drömmarna. Vad jag drömmer. Det är bara. Svart. Tomt. Jag sjunker in i mig själv och så stannar jag där. Och så stannar jag där och så stannar jag och sen vaknar jag. Sen är jag vaken. Du kan inte gå tillbaka till honom mig. Du får inte.

1: Hamlet.

2: Nej. Du får inte. Du får inte, Ofelia. Det är slut nu. På allting. Jag vill inte leva så här, så här i det här mörkret. Varför säger du alla dom här sakerna till mig?

1: Det gör jag inte.

2: Jag orkar inte höra dom.

1: Jag säger ingenting.

2: Jag orkar inte höra varför är du tvungen att säga det. Jag älskar inte dig. Du får inte älska mig.

1: Men det gör jag.

2: Men det får du inte. Du får inte älska mig, det vill jag inte. Du får inte. Du får inte. Jag vet inte vem du är eller vad du vill eller vad du säger. Jag vet ingenting. Du är ett oskrivet ark, du står där som ett oskrivet ark, jag vet inte vad det står. Det står ingenting. Det är tomt, det är oskrivet. Jag vet fan inte vad jag ska tro längre. Jag vet inte vad jag ska tro vad fan ska jag tro. Varför säger du ingenting?

Scen 19

1: Döden är här. För att hämta hem mig oss och avsluta den här komedin tragedin. Bygga ett mausoleum över vårt namn och minne. Vad blir kvar? Vad blir kvar annat än tystnad och gravstenen och minnets tomma ekande salar och speglar och sorgen och döden och askan och sotet som finns inuti oss och allt fåfänglighet och vi dör allihopa: Hamlet; Ofelia; mamma; pappa.

2: Jag också.

1: Jag också.

2: Jag också alla. Alla ska dö. Alla har dött. Och vi är varandras avbilder allihopa. Jag är alla och alla är jag. Och vi lever samtidigt. Dom finns i mig och jag finns i dom. Vi lever alla i minnet och i drömmarna samtidigt. Döden gör ingen skillnad, allt är

likadant, vi är alla likadana och det är ingen skillnad. Det är ingen skillnad på mig och er. Det finns inga gränser som håller oss från varandra. Vi kommer åt varandra. Vi kommer alltid åt varandra hur mycket vi än försöker skydda oss från varandra. Hur mycket vi än skyddar oss kommer vi alltid att hitta den där sprickan i varandra och trycka in fingret i såret och börja rota i varet. Jag med. Jag är likadan. Jag är precis likadan. Jag vet vad som ska hända.

1: Jag vet det.

2: Jag vet det.

1: Jag vet det. Det har redan hänt. Allt har redan hänt. Alla är redan döda. Vi är alla döda. Det spelar ingen roll. Det spelar ingen roll vad vi gör. Vi är redan döda. Allihopa. Jag också. Ofelia. Ofelia flyter redan nere vid floden. Nere i vattnet bland näckrosorna. Hon står där. Hon är redan död. Jag står här. Jag är också död.

2: Jag är också död.

1: Vi är alla döda. Vi är alla döda och vi står här var och en av oss. Här står jag. Här står Ofelia och pappa.

2: Vi är också döda.

1: Och mamma också.

2: Jag är också död.

1: Jag med.

2: Jag är också död.

1: Jag är också död.

2: Jag med. Jag är också död. Vi är alla döda. Snart är vi alla döda.

1: Vi är alla döda. Vi är alla döda och vi står här var och en av oss. Här står jag. Här står Ofelia och pappa.

2: Vi är också döda.

1: Och mamma också.

2: Jag är också död.

1: Jag med.

2: Jag är också död.

1: Jag är också död.

2: Jag med. Jag är också död. Vi är alla döda. Snart är vi alla döda.

/ Ridå